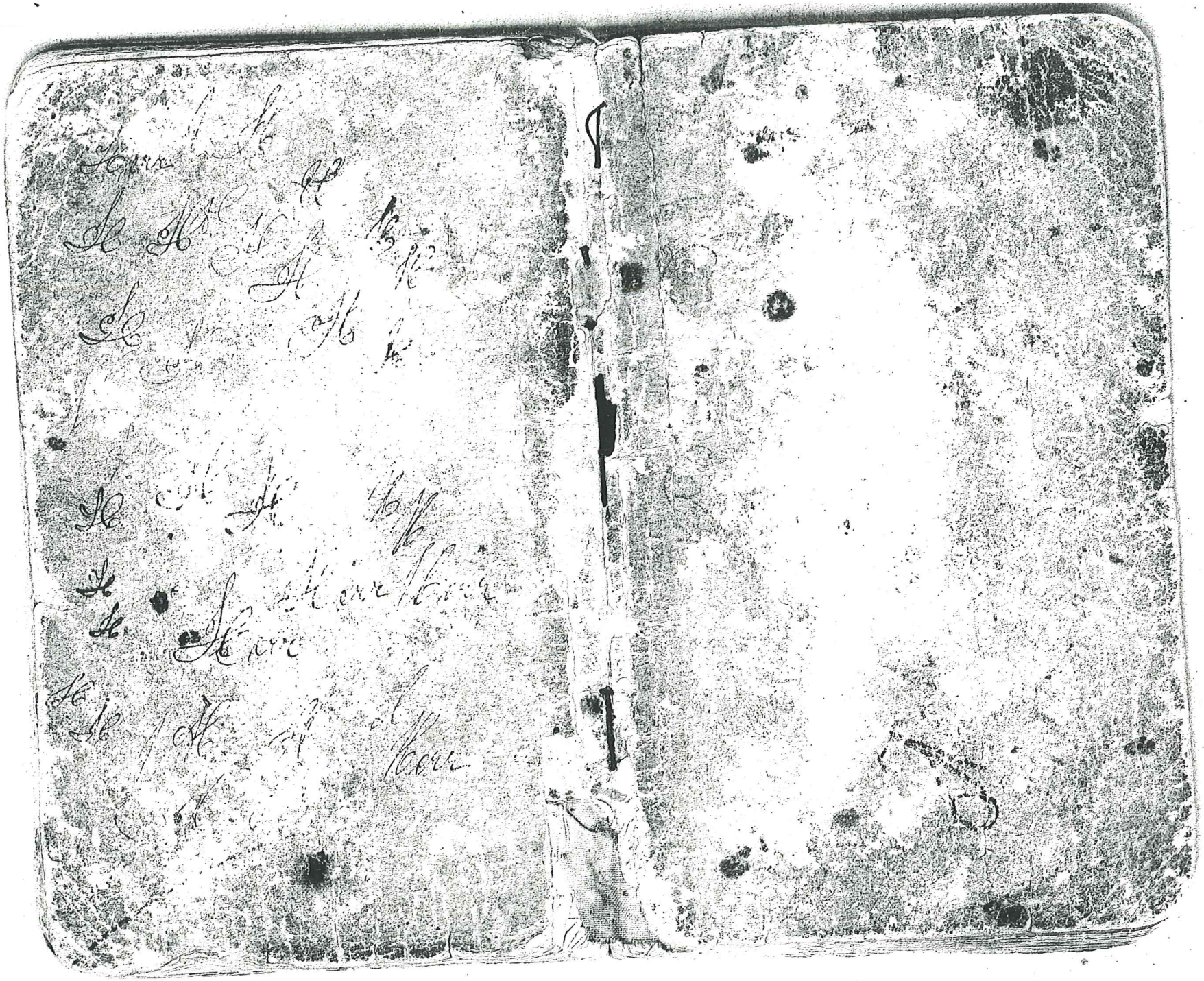

Ny vi[illegible]

Jag nu en visa sjunga till
om nina ungdomsår, ty här
fins många sorger till på
denna världens jord
Jag fick en sorg då jag var
ung jag var knappast sjutt
ål, den följer mig intill
min graf, intill min
trånga bår —

2) Jag hade knappt fällt
sjutton år, förr jag en vän
utvalt, men knappet var
detta löftet gjort, förrn han
i krig drog bort, han fick ej
längre stanna kvar, han
måste resa bort, när jägaren
från Nyborg drog, han måste
resa med —

Anna

Så reste han till främmans land
och blef där lången tid,
Men ofta fick jag bref från han
och detta styrkte mig
Emedan han var ung och rask
jag hoppades på den tid
då han en gång skulle komma
hem för att omfamna mig

Emellan Ky och Flensborgs by
där blef han sårad svårt
Han föll till marken blek
och död, och måste bäras
bort. Så blef han lagd uppå
lasarett han badade i sitt
blod, så låg han där i trenne
dar, förrn han från världen
drog

Ringsup Ömskog
Ömsk

En trogen reskamrat till
han, motog hans sista ord
Nu dör jag här i ensamhet
men hälsa far och mor,
Om du en gång skulle
komma hem, till mitt
kära fosterland, så hälsa
då min lilla vän, som bor
på Tyens strand

Säg henne att hon ej sörja må
för att jag dog i krig,
Vi ses vist alldrig mer på
jord, men uti himmelrik
Om vi en gång skulle råkas
där, på himlens sälla strand
Så att vi alldrig skiljas mer,
jag dör i Jesu namn

Slut skrevet av
Olga Johanna

En kärleks visa

Här har min barndomstid
förflutet, här har jag drömt
min barndomsdröm, jag likt
en ros bland tistlar bruten
din bild står framför mig så
öm. Jag hört i lunden dina
sånger, jag hört hur lärkan
slog sin drill, och insjön
speglar tusen gånger de
dragen som förtjusat mig

Man talat har man skall oss
skilja, men talet måste hå
sin gång, Var icke rädd
du bleka lilja, du vet hvad
hoppets grunst är värd.
Tro ej att de förstå ett hjärta

som du en gång ju missförstod
Hvar finns väl glädje utan
smärta hvar finns väl
kärlek utan sorg

Låt alla solar blifva kalla
min glöd är ej med dem förbi
Låt stjärnorna från fästet
falla jag vill dig alltid
trogen bli. Sök du i söderv
sök i norden, den skönaste
af alla tag, Men alldrig
finner du på jorden, en
vän som älskar dig som jag

Farväl farväl ack om jag
finge, blott kvar uti ditt
minne stå. Med hvilken

himmelsk fröjd jag ginge
ifrån din hulda sida då
jag skulle ingen tro
begära, blott rum uti ditt
hjärta få, jag söker ingen
annan ära, än äran att
din kärlek få —

Ida Johanna

Visa.

Farväl i sången vill jag
minnas dig, Glöm du i tysta
böner ej bort mig När lutan
stämmer upp en hymn till
Gud, då glömmer vist ej
mig min barndomsbrud

Ja hvart jag är till hvilka
land jag får, din ljufva
bild står i mitt minne kvar
Som svanen klagar likt
den fjärran ö, jag vill i
tonor lefva toner dö

Din luta stämma vill jag
stundom bli, ja du är själen
i mitt poesi. Blir lifvet
mulet blir det natt för mig
i dikten jag en vallfärd gör
till dig

Ty uti dikten blott man
älska får, blott naturens
stjärna skådar då min
tår. Och hälsar hon dig någon
kväll så klar, ett mildt godt
hon säkert från mig har gå

När morgonsolen omkring
rymden far, en hälsning
då från mig till dig hon har
Deh hälsar hon dig någon
kväll så klar, åter ett godnatt
hon till dig har

När helios i österns skyar
går, då glindrar uti rosas
kalk en tår. Men när den
sänkes ner i västerns haf
då bäddar lilla blomman
upp sin graf

Som blommans soldröm
är vårt lif så kort, vi sjunga
fjäppas älskas och dö bort
lånen bort om grafven ligger

himmelen, och det är
rum för rena kärleken

74

Där vill jag sen jag drömt
min dröm till stut, som
brud få hvila vid din
sida ut. Farväl till dess
du själ utaf min själ
farväl ett långt ett inerligt
färval

Visa

Förkasta ej det bref som jag
din vän har skrifvet, och
kasta det i brand att jag
må ängslig blifva. Jag
älskar ingen ann än dig
min lilla vän, får jag ej
ega dig, då vill jag ensam gå

Skall jag då ensam gå i alla
mina dagar, och ej den vännen
få som hjärtat hälst behagar
Ja då är du min vän och
saker till mitt fall, att
jag öfvergifvit den jag älskat
öfver allt

Ett rent och redbart sinn
lilla vän om du är trogen
du möta skall hos mig, fastän
du ej är mogen. Ja inom
några år ja då är jag till
freds, kom då och svär mig
tro, så blir jag sorgen kvitt

Kan hända tycker du att
jag är allt för ringa, du

har en annan kär, som i
ditt hjärta svingar: Men
rikedom och guld som lätt
försvinna kan, men
kärleken är stark den alldrig
slockna kan

Adjö min lilla vän nu
slutar jag att skrifva, jag
kastar mig i säng att
njuta en god hvila. Uti
en sömn så söt då talar
jag med dig; men när
jag vaknar upp, då är
jag långt från dig —

En begrafning på hafvet
Sakta öfver mörblå vågen
rör sig skeppets stolta stam
Och i österns purpurvåger
rör sig skeppets stolta stam

Allt om bord är tyst och
stilla, ingen munterhet och
sång Endast rodret höres
drilla, skeppet har sin
fämna gång

Då kaptenen höres ropa,
brasa akterorna opp, Och
på halfva stången hissas
skeppets sorgefana opp

Olof Nikson Ringeup
Hollsjö Önnekörp

Ty man skulle öfverlämna
åt en våt och dunkel graf
En yngling som just nu
har somnat, den döde nyss
uppsnappat har

Ej en hviskning hörs af alla
blott en enkel bön blef gjord
En tår från mångens ögo
falla, andakten öfver allt
blef spord.

Kistan den i ordning göres
endast utaf sjömansduk
Och till redningen den
föres, endast utaf
sekelduk.

Olof Nikson
Ringeup
Hollsjö
Önnekörp

Kom du milde ande Gufva
och besök en dunkel graf
Kom du fridens turturdufva
för oss på det vida haf

Slumra Gufti hafvets bölja
vaggad utaf vågen här
För din fästmö vi förtälja
att vi begraft hennes hjärtans
kär —

Ingen lilja eller blomma
pryder denne sjömans graf
Endast böljer gå och komma
skeppet vaggar an och af

En ny Kärleksvisa
Går jag mig ut en afton
att spatsera. Spatserande allt
med min lilla vän
Hon tog emot mig med
öppna famnen O lilla
vännen tryck mig intill dig

En annan afton hände mig
den äran Att samma flicka
stod invid min dörr
Hon grät och bad mig med
sorgsna tårar O lilla
vännen släpp mig intill dig

O nej, o nej, o nej, det gör jag
inte, för du har stängt
hjärtats port för mig

Nu skall du lida, hvad
jag har lidet, Sedan får
du lön för ditt bedrägeri

Refräng

Nog är du stolter och har
vackra kläder, Men fattig
har du både far och mor
Högfärdas icke förr hvad
du eger Och tänk på
vännen den du narrat har

Och jag skall skaffa mig
båd bläck och penna
Ock rekommendera dig ett
riktigt bref. Så du skall
både få se och känna
Att du har varit falsker
emot mig

En ny Tjenona vals.
O, du den tjilia Amanda
en sådan Tenona ej fins som
du, här skall vi fröjdas
med hvarandra, endast
till solen går midt i tu

Hurra för kärlek och
fjällan och min Och
äfven Amanda en flicka
så fin Alska sin Calle och
önska allt väl Han fått
mitt hjärta och hela min
själ.
O du den tjilia Amanda

Skulle där komma en
kvanting nån gång, Söka

att henne uti sitt fång.
Ej honom plockar Båd gul
och blå Och med långnäsa
han sedan får gå
Odu den Tjilia Amanda

Tjenis Amanda så basigt
du kom, här skall du se
vi skall svängas om
glädtigt ett spastog i
taljan ta - Tjenis Tjinosa
hugg i å dra. Odu den

Visa

Jag vill mig likna vid
vågorna på hafvet som
segla så ofta till
obekanta land. Jag är

likt ett lamm i främmande
land bland ulfvarna
måste jag taga mig fram

Jag vill mig likna vid
vågorna på hafvet, som
segla så ofta till
obekanta land, men
när de hunnit fram
intill den sista strand
ja låten oss då segla
in i lifvets sälla hamn.

Stackars den yngling som
här skall uppväxa, bland
denna villersamma och
förföriska värld. Med
falskhet och skek, förföra

de mig, ty farorna de ligga
fördolda för mig

Godt för den yngling som
slipper att tjäna som får
hemma vara hos sin fader
och mor. Men jag är ibland
dem som får arbeta sig fram
men låten mig med äran
få bära mitt namn

Tolket de hafva mig så myckt
på sin tunga, det vore långt
bättre de talte hvar för sig
Jag sörger ej för er, ty jag
har fått min del min
lott har blifvit ringa, det
får jag kännas vid.

Mitt bröd det är delat
så vida uti världen, men
Herran ger mig styrka
till att samla det ihop
Tast jag som en slaf skall
sluta mina dar, men
Herren ger mig kronan den
han mig lofvat har

Den förskjutne!

Förgäfves uppå stigen jag
dig att möta går, jag
lyssnar ropar och jag lyssnar
åter, Det vädret är som,
blåser, och böljan är som
stål, men vännens röst
jag inte höra låter. Som
skyarna de gå, på himlavalfe

blå. Så vandra mina tankar
och ingen hvila får. förrän jag
finner vännen som jag sökte

En tid den var så rolig, den tid
försvunnen är Då kärlek du till
mig af hjärtat hyste När jag gick
ner åt lunden så var du för mig
där Det minnes himlens stjärnor
som oss lyste. Och löftet som
du gaf att bli min tröst och
staf Ja om det vore större än
stora vida haf, så rymde det ej
glädjen som jag kände

~~En~~ vinter är förgången den
vintern var mig lång. Jag
önskade den mången gång

till ända, du var i mina
tankar du var uti min sång
Du var i mina drömmar
utan ända Ja våren åter
kom, fastän med glädje
tom. En annan fått dill
hjärta som var min egendom
jag alldrig tänker därpå utan
tårar

Ja jag har älskat fader och
jag har älskat mor, men
dig jag älskat mera än
jag borde Och alldrig uti
världen en kärlek fans så
stor, kanhända att jag ~~däri~~
en synd däri gjorde. Min
mor begråtit har och jag har

sörjt min far. Men alldrig
större smärta jag i mitt
hjärta bar, än den vännen
gjort som mig besvikit

Och solen ser jag smälta
på bergen is och snö, till
klara vattenbäckar som
förinna. Min i ditt kalla
sinne, kan den ej göra to
att dina ögonkällor mände
rinna. Ja liljorna de gro
och fåglarna i ro, de kvittra
uppå kvisten, och bygga sina
bo. Men jag får ensam gå
har stackars gosse

När dufvan blifvit änka
hon sig till freds ej ger. Och
hennes hjärtesorg kan ingen
lisa, men döden henne
finner när solen skridit ner,
och slutar hennes sorg och
klagovisa. Som henne sonnar
af, mitt hjärta med till
kraf, och likt det unga
trädet som fäller i sitt slag
skall, så mitt hjärteblod
förstelna.
Farväl du forna sällhet,
farväl du falska vän, jag
dig förlåta kan men alldrig
glömma. Du mig har öfvergifvit
men jag dig älskar än, det
känner jag på tårarna som

rinna. Du skall kanske min
bår, med tära ögon se, men
blifva de väl (väla) då, Då du en
gång inför din Gud skall tala

Farväl i klara stjärnor farväl
i liljor små, farväl du snälla
siska med din tynga Ty
snart i himmelriket Gud
gifve det farväl, skall
heliga Guds änglar för mig
sjunga. Farväl du gröna
strand jag suttit på ibland
åt vännen plockat blommor
och knutit kärleksband
Farväl allt hvad jag håller
kärt på jorden!

Kärleksvisa!

Vid stranden där växte upp
en lilja, men det var väl en
unger sjöman. Som med
strålande ögon åt böljorna
ser, och sitt hjärta åt
lilla vännen ger.

För den sjömannen var det
ingen glädje för han skulle
på det brusande haf. För i
främmande land, vaggar
skeppet af och ann, och i
främmande länder gå de fram

När som flickan hon gick
ifrån stranden, tänkte
hon i hjärtat så här

nu så får jag väl alldrig
mer skåda min vän, för nu
kommer han väl alldrig mer igen.

Men det dröjde väl icke så
länge, förän flickan bortglömde
sin vän Och utvalde en annan
till sin käraste, som så lätt
uti ungdomsåren sker

När de sju åren voro förgångna
se då kommer den sjömmannen
hem. Tör han ville så gärna
uppsöka sin vän, som han
hjärtligen älskade än

När sjömannen kom uppå
stranden, se då fick han se

sin vän som i sällskap
spatserade af och ann, med
en annan det tror jag försann

Mins du ej i den löfrika
lunden, där vi knöta vårt
första förbund. Med en
kyss på mun i den löfrika
lund, det är villne till
detta vårt förbund.

Sedan tager han knifven ur
sidan och stöter den i
sidan på sig. Det är blott
för din otrohetsskull som jag
så i hastighet forkortar
mitt lif

Sedan tager han knifven ur
ur såret, och lägger den uppå
hjärtat så tyngt. Denna synden
kan alldrig förlåtas mig, jag
kan ej lefva lycklig i min tid

När som blodet det börjar
att rinna, uppå vännen hon
hade så kär. Ja hon faller
hon dignar till jorden ner, och
i grafven där blifver hennes ro

Sedan tager han adjö af sin
fader, ty han ämnar ej komma
där mer, sedan gångar
han sig till det brusande haf
där han ämnar att bädda sin
graf. Stutskrefven af

Olga Johanna

Fångens klagan

Skall jag sitta här nu i min
ensliga bur, med mitt sårade hjärta
i brand. Som en fågel i bur
likt ett oskyldigt djur inom
reglade dörrar och band

O, hvad smärta och sorg
i den ödsliga borg, och den
långsamt bortdöende dag
Säg hvar finns väl den borg, där
jag fri från all sorg, kan få
njuta af kärleksbehag

O, min älskade vän, jag
vill fråga dig än, hvar den
viga kärleken bor O, min
älskade vän jag vill ila dithär

Olga Johanna Johanna

till din kärlek så mäktig och
stor
Nu så kan jag ej se genom
gallret dit ner, blott en
skymt utaf himlen den blå
Men en stjärna som ler, jag
i tankarna ser att den vänligt
på mig blickar ner

I det fria jag satt mången dag
mången natt, jag var lycklig
vid siden af dig Men så kom
det en dag och en fånga jag
var, och du rycktes med
våld ifrån mig

Tänk hvad sällen är trång
men nu likväl en gång

skola portarna öppnas för
mig, Och då fri från allt
tvång vill jag sjunga en
sång, vill jag sjunga om
frihet för dig

Uti Norrköpings stad, var
jag lifvad och glad, fast
jag nu är den bleknande ros.
Men vi träffas igen du och
jag lilla vän, då vi roligt
skall hafva till slut.

Alfred & Alfhilda.

Det var år 1800, ja det var
93 till kronans tjänst i Stockholm
jag for som i fån se, jag tog
farväl af hemmet jag sade
till min vän, kanske du har

en annan för än vi ses igen

Men flickan grät och sade, nej det skall alldrig ske, hur långt du än må resa min allra käraste De orden kom från hjärtat från hennes unga bröst, stanna du helst hemma och skänk mig ro och tröst

Jag reste dock så kom jag till Sveriges hufvudstad jag glömde snart Alfhilda och lefde fri och glad. Tre månader derefter så skref jag henne till, i brefvet stod de orden jag här omtala vill

Idag Alfhilda skrifver jag till dig för sista gång, du må söka dig en annan och evigt glömma mig. Jag har en vän utvalt mig för tiden var så lång, därför farväl Alfhilda farväl för sista gång —

Alfhilda fick snart brefvet hon gråt och skref alltså, min vän är det din mening hur skall det med mig gå ~~Och du bär största skulden~~ Jag har nu här hemma en liten son så rar, för hans skull vill jag bedja af dig så hult ell svar

10
2
130
81
253
40
2
130
81
4411
15
11111

Jag läste upp det brefvet för
alla på kasern. Korpraler och
Gardister som äro landets värn
Blott skratt och spe jag hörde
själf var jag full af hån, jag
gjorde narr af brefvet af
Alfhilda och hennes son.

Men då en kamrat sade som
närmst invid mig stod; det
brefvet har den sorgsna visst
skrifvit med sitt blod. Och
du gör synd mot henne som
trofast var mot dig, då kom
en tår i ögot på honom och på mig.

Jag satte mig att skrifva ett

bref den samma dag, till den
sorgsna som hon mig bedit
har. Mitt hårda hjärta bankad
när jag skref dessa ord, du
får mig evigt glömma på
denna världens jord.

~~Alfhilda fick snart brefvet hon~~
Det sägs när hon fick höra
ett bref fullt af hon så tar
hon upp ur vaggan sin lille
käre son. Smög skogsväg
ned åt insjön och där försvann
hon plott. I går den 12 Juli
En vecker sommarnatte
Det hände sig en morgon förän
Revelgen ljöd, jag fick ett bref
från hemmet Alfhilda den är

död, och du bär största skulden
hon gick ur lifvet hän, så
grufligt har du syndat mot Gud
och mot din vän

Jag reste hem så fann jag ett
bref vid trädets fot, jag läste
detta brefvet så fort jag tog det
mot och uti sista raden stod
skrifvit dessa ord för din skuld
Alfred där jag som har mig glömt
på jord

Att brefvet talat sanning det
trodde knappast jag, jag sökte
dock Alfhilda med sorgsna
anletsdrag, jag gick ig enom
skogen och vid ett klippigt

land där flöt ett lik Gud
hjälp mig jag drog det uppiland

Nu hvilar hon i grafven med
barnet på sin arm, det slumrar
ljuft i döden invid sin moders
barm. Men jag går genom
världens bekymmerfulla
gång, och härmed vill jag
ända min sorgeliga sång

Ny visa

Jag är en liten lifvad fyr, från
Malarna jag kom, jag ville
ut i världen för att få se mig
om. Jag ville praktise och
flickor kurtisera ja flickor
kurtisera det tycker jag visst
om.

Fröken Olga Johanna
Ahrenius

När jag från hemmet reste
jag var blott aderton år, jag
reste ifrån hemmet ja ifrån
far och mor jag tyckte jag
var allt för god, att hemma gå
och gräfva jord, jag ville
upp i höga nord att bli en
karl så god —

Igenom norra Sveriger min
resa gick så, och lille öl och
bränvin fick jag för hvarje dag
Så gick jag där spekulerande
på far och mor funderande;
när jag er återser, det blir
väl alldrig mer

När som jag varit bland

baggarna ett år, se jag då
fick jag känna på ödets lek
så svår, jag måste skiljes
ifrån flickor, ja ifrån glas
och blickor för jag blef dömd
att sitta i fängelse ett år

Då jag nu suttit i fängelse ett
år så tänker jag på flickan
för hvarje dag som går i
tanken hon för mig står, med
sina röda kind, sitt blonda
hår jag önskar om jag vore
där där lilla vännen är

Då fängelset jag lämnade fri
resa, då jag fick allt ifrån
Kristinania till Dalarna

jag gick nu har jag farit
runt omkring till hela
Skandinavien nu är jag hos min
lilla vän i Dalarna igen

Jag arbetar nu i Alestad på
grund till en farbrik där tjenas
inga kosingar där blir jag icke
rik, sen tar jag maran
på min rygg jag vandrar här
så nöjd och trygg mot bättre
uselheter bättre där mot
Gefle stora stad

Men när jag kom till Gefle
jag ej arbete fick och så
igenom Uppland min luffarsa
gick, jag frös jag svalt, jag

gick mig hallt, såg i lådorna
fast det var kallt, men
Upplans bönder tänkte jag få
tön på dommens dag.

Så kommer där en annan
och säger till dem så, i gaf
ej luffarn föda för han fick
hungrig gå, i kommen snart
till Belsebud och stekta bli
till sub och stub men nog
blir himlens bästa sol, tillredd
för gladan karl

Nu slutar jag min visa, om
mitt förflutna lif, den är ju
icke smyckad af mång a
äfvertyr men jag tror ej att så

mången har myckat genom-
gånget i en ålder tjugo år
än den som visan gjort —

Teiknadt Vänligen
Frans. Nordkvist
Ännekäg

Sjömansvisa.

Jag är en fattig ung sjöman
som plöjer hafvets blåa rand
Mitt hem jag har uppå böljan
blå, där så mången sjöman
lida får

Den förste gången jag såg dig
då rördes allt som var i mig
Jag tyckte då att du skönast var

af alla dem jag skådat har

Den andre gången jag såg dig
då bad jag dig att älska mig
Då bad jag dig vara huld och
tro, att du ingen ann skulle
tänka på

Ack om jag hade dig en stund
förtroligt här i grönan lund
Jag skulle då tala så för dig
att du alldrig mer skulle glomma
mig
Adjö min fader och min mor
adjö min syster och min bror
Adjö med dig du min falske vän
ty jag kommer alldrig mer
igen

Jag uppå hafvet segla vill
det är min plikt det hör mig till
Ty du har haft dig en annan kär
och därför nu jag förkjuten är

Olga Johanna

Sjömansvisa

När aftonsolen sina strålar
sänkte och fågelskaran redan
tysnat har. När dag utöfver
blad och blommor stänkte en
stilla ljuflig sommarkväll det var

Inunder björken grön där ner
vid stranden, två vänner sutta
lutade till hvarann, Och hennes
kinder smekte han med
handen, han var förvisten ung
och glad sjöman

I morgon sad han skall jag
från dig fara, och ömt han
henne till sitt hjärta slöt
Du lofvar mig att trogen vara
han var så lycklig och af stunden
njöt
Ja jag vill evigt evigt bli dig
trogen, du mig tillhör med
hjärta och med hand. Jag svurit
har min tro för dig i skogen
jag tar farväl af dig vid hafvets
strand.
Men kanske när till fjärran
land du länder, och möter där
en vän i sommarkvälle Då
glömmer du din vän på nordens
stränder, och lefver der en
tid så nöjd och säll

Nej alldrig alldrig skall jag dig förglömma, jag minnes nog min vän på nordens strand. Din bild jag evigt skall i hjärtat gömma hur långt jag resa skall i fjärran land.

Nu synes solens första strålar blänka, farväl min vän jag måste gå. Men lofva mig här i den tida timma, att vi hvarann en gång tillhöra få.

En kyss på munnen och en på din panna, ett ömt farväl min vän jag måste gå. Kaptenen ropar jag får icke stanna, farväl min brud vi träffas snart igen.

De hissa ~~segel~~ ankar och ställa segel, och skeppet gungar sakta ifrån land. Det styr sin färd utöfver hafvets spegel, men ensam står en flicka ner vid strand.

Hvad fröjd för mig ack om jag finge följa, och gunga sakta öfver blånad våg. Och se den vida mörka hafvets bölja, hvartill står all min tänktan och min håg.

När sorgen brännes i mitt unga hjärta, då går jag ner till nordanhafvets strand. Där jag i tårar lindra får min smärta när vågen sakta viskar invid land.

Olga Johanna

Kärleksvisa

När solen sänker sina strålar
med ömhet tänker jag på dig. med
ömhet tänker jag på dig. när månen
rig i glans rig måla då är min
tanke jämt hos ~~[illegible]~~ dig

Du var den förste som jag älskat
du var den förste jag tillbad, du var
den första jag tillbad för din skull
och din mitt hjärta längtar, och
änglan i mitt bröst jag bär

Ja vi skall lefva sälla dagar, då vi
förenas till ett par, då vi förensas till
ett par så tror jag nog att Gud
han lagar, att vi på lyckans vägar gå

Jag kan ej vika från din sida
mitt hjärta svarar endast nej
mitt hjärta svarar endast nej
All annan smärta vill jag lida
men öfvergifva dig det kan jag ej

Men skulle något mig förhindra
att jag ej kan få ega dig, att jag
ej kan få ega dig så tror jag
nog att Gud han lagar, den sorgen
som så älskar mig

Om lifvet mig ej mer behagar
då det för mig en börda är
då det för mig en börda är
då vill jag sluta mina dagar
o Gud det är hvad jag begär

Nu reser jag från denna orten
adjö farväl min lilla vän adjö
farväl min lilla vän Men
räck mig ej den otrogna handen
när du den trogna får igen

Olga Johanna

Kärleksvisa

Det var en gång jag hade mig
en liten vän, den jag höll kär
näst Gud i himmelen. Jag reste
bort i två års långan tid, men
kom igen det var vid juletid

Det första som jag gjorde då,
det var att till min lilla vän få
gå för att få skåda hennes
lilla kind, den hon så ofta
hvilat intill mig

När som jag kom till lilla
vännen min, så satt hon där
bedröfat i sitt sinn Ett litet
barn hon upp på armen höll
och tårarna från hennes kinder föll

Jag hälade godafton men Christ
här har du åter trogna vännen
din Hvad är det för ett barn
du har hos dig, o ~~säg mig~~ flicka
säg var uppriktig emot mig

Hon svarar ej hon genast föll i
gråt. o Gustaf du vi måste skiljas
åt. Jag hafver varit otrogen emot
dig o Gustaf du kan ej förlåta
mig.

Hvar skall man sig en liten
vän nu få, till hvilken man kan
sätta om kvällarna kan gå, Till
hvilken man kan sätta kärlek till
och gemt mot mig uppriktig vara vill
slutskelven af
Olga Johanna Ågren 1967

Skeppets Skuldas undergång

Hvart hän du stolta sjöman
hvarthän står nu din håg långt
bort ifrån din hemmet, på hafvets
kalla våg. Men kom då snart tillbak
du stolta sjömatros, du lämna skall
med smärta din väna fosterjord

Och ner till Skeppet Skulda

så var ju skutans namn, en
vacker sjöman ilar ifrån sin
flickas famn. Med tårar uppå
kinden hon gaf till afskedsord
att ifrån henne skiljas den ende
vän på jord.

På skutan lyftas ankar och
seglen sattes till, nu gäller det
i hamnen ej längre ligga still
De goda sekeldukar af vinden
fyllas snart och Skulda plöjer
vågen, allt med en driftig fart

Ty nu har himlen mulnat och vågor
börja gå, och sjöman i sin ordning
vid fall och brassor stå. Då god
kaptenens stämma, fort rulla

Anna Nilsson Ruzerup
Innehöp

segel bort, de lydde hans befallning
och della innankort.

Och ~~sjöman i sin ordning~~ resan
den gick lyckligt fram till
ostindinskust, bland alla sjöman
var det blott glädje lif och lust. Sen
vände de tillbaka och styr mot
säkert hamn, blott en utaf dem alla
fick se sitt fosterland.

En våg gick öfver skeppet och alla
ropte nu Att uti vågen kämpar
kaptenens unga fru Kaptenen
såg sin maka [illegible] hon gick
öfver bord och bittra tårar
fälldes for sorgen var så stor

Olga Johanna

Kärleksvisa

Törkasta ej det bref som jag din vän har
skrifvet och kasta det i brand att
jag må änglig blifva jag älskar ingen
ann än dig min lilla vän, får jag
ej ega dig så vill jag ensam gå

Skall jag då ensam gå i alla mina
dagar och ej den vännen få som
hjärtat hälst behagar ja då är du
min vän och saker till mitt fall
att jag öfvergifvet den jag älskat öfver
allt

Ett rendt och redbart sinn, lilla vän
om du är trogen, du möta skall hos mig
fastän du ej är mogen Men inom några
år ja då är jag till freds, kom då och
svär min tro så blir jag sorgen kritt

Kanhända tycker du att jag är allt
för ringa, du har en annan kär, som
i dill hjärta svingar Men rikedom och
guld som lätt försvinna kan, men
kärleken är stark den alldrig slockna kan

Adjö min lilla vän nu slutar jag att skrifv
jag kastar mig i säng, att njuta en god hvila
Uti en sömn så söt då talar jag med dig
men när jag vaknar upp, då är jag
långt från dig. Olga Johanna

Idas klagan!

Mossbelupen hydda står vid heklas
fot, höga graner skydda dem mot
stormens hot Men därinne sorgsna
minnen lifvets storm en ros bröt af, än
på strand vi finne kors på Idas graf

Alfred skön som våren drog till
fjärran land, blek med spridda
håren Ida grät på strand Gå att
strida, glöm ej Ida, hennes tro,
tåligt skall hon bida, återkomstens
ro.

Året slöt sin bana tvenne gånger om
saknad blef en vana, ingen Alfred
kom. Van att lida, stackars Ida,
dolde smärtan för sin far, kraft att
ensam strida ej den hjärta har

Snart från bleka kinden blomman
vek sin kos, så af serotsvinden hörja
söderns ros. Tårfullt öga mot det
höga, fåfängt plöjde hjärtat bön
trohet bådar föga, svekhet blir dess
lön

Enda dotterns smärta, tär den gamles
bröst. Omt hans faderhjärta skyndar
att ge tröst Sörg ej Ida, till din
sida snart jag Alfred återför Blott
för dig bort jag en valfärd gör

Ida gick till stranden likt en enslig
hamn, ritande i sanden månget älskat
namn. Morgondimman, midnattstimm
suckande hos andas här, månens bleka
strimma finner henne där —

Skyhögt bölja svallar öfver hafvets bryn
Askan rysligt knallar blixtens dolar skyn
skepp förstöres, nödrop höres, vraken
slungas emot land, och af vågen föres
många uppå strand

Af förtviflan slagen Ida såg sin far
redan skymt för dagen gubbens öga
var Dödsminuten var förfluten
döden redan kallar mig, Alfreds
tro är bruten, han har svikit mig

Nu sin hand han lade i sin dotters
hand, ett farväl han sade gå till
fridens land Döden svingar, mörka
vingar, nu ett hemskt och smärtans
ljud, samma ängel bringar Idas
själ till Gud

Mossbelupen hydda står vid heklas fot
höga granar skydda dem mot stormens
hot. Men därinne sorgna minne lifvets
storm en rot bröt af än på strand
vi finne kors på Idas graf

Olga Johanna

Finska rytteriets march

Den svöiga nord är vårt fädernesland
Där sprakar vår härd på den stormiga
strand. Där väte vid svärdet vår
härdade arm, där glödde för ära
och trohet vår barm. Wi vattnade
vid Nevas flod vår frustande häst!
Han samm öfver Veiksel så glad
som till fäst, han bar öfver Rhn
vårt hämnande stål. Han drack
utur Donau kejsarens skål. Sedan
reda vi fram öfver askar och grus
då sprungo ur hofvarna blixtrar af ljus
Då blixtrar vårt svärd som en strimma
af sol. Och frihet går upp som en
ljungande pol.

Olof Andersson
O Rugerys Pennetch

Afskedet

Pfarväl Sveriges dalar och fjäll
O, farväl, o, farväl, o farväl
Nu jag lämnar mitt hem där jag
är född. Uppåsjön att förtjäna mitt
bröd.
Jag for ut på det stormande haf
Här jag kanske skall finna min graf
Den skall ej prydas med blommorna de
små, och mitt namn skall ej på grafven
minne stå

Pfarväl, föraldrar syskon i här, i skall
alldrig mera sörja för mitt väl
Hasten sorgernas kval uppå dörren
kanhända tårarna från eder
kinder föll

Pfarväl du min älskade vän Herren
skänker dig en annan igen En som
är värd dig ditt hjärta till få Och jag
skall alldrig mer i vägen för dig gå

Nickolina

Att vara kär det är en ryslig pina
Den som försökt det säger inte nej
Jag var så rysligt kär i Nickolina
o, Nickolina hon var kär i mej

Om hennes hand, jag bad hos hennes
pappa, jag fick ett svar som jag ej
väntat på jag alldrig kommit ut för någon
trappa, så rysligt hastigt som jag kommit

Jag gick hem satte mig att skrifva
om hon ville vara så ryslig snäll

Och möta mig när månen börjar skina
i ekeparken nästa lördagskväll

Där mötte mig en mörk figur i kappa
och månen sken på himlen som en båk
Den mötande var Nickolinas pappa
beväpnad med en rätt försvarlig påk

Jag började de att darra uti knäna
och tänkte ta till benen rädd och skygg
Men medan så jag gnodde mellan tränna
lät gubben påken dansa på min rygg

Jag gick hem jag skref till Nickolina
nu är det med mitt tålafo totallt ädjö
Om du ej bota kan min kärlek [illegible]ina
går jag och dränker mig i [illegible]

Nickolina skrefigen och sade
Häre Halle tänk dig lille för
Den som sitt lif förkortor är en kruka
du kan ju tåla dig tills gubben dör

Nu gör Nickolina och jag och vänter
att gubben han skall kola vippen af
Och så till minne uppå grafven sättes
den gamle påken uppå gubbens graf

Längtan

Det hände sig en afton en midsommorkvis
jag spatserade med lilla mansell
Och fåglarna de kvittrade så härligt uppå
kvist i den tysta och stilla aftonstund

Och näktergalen spelade så härligt uppå
kvist, med en darrande stämma och en
sång Han spelade blott en stämma
min maka hor jag mist och det var
sorgligt i lilla fågelns bröst

Då stod jag där och lyssnade till lilla
fågelns sång, tills tårarna på mina
kinder rann, Hur svårt det är att
lefva jag finner af mig själf, att vara
ensam och ej hafva någon vän

Det var en gång i världen en gosse, som
var grann, med ett fagert utseende
så skönt Hennes kinder de var röda
hennes ögon de va blå, de va blå liksom
dufvans de små

Var afton jag då lägger mig, så tänker
jag så här, om jag hade den gossen

hos mig här Då skulle jag ej sörga
för någon vän åt mig, då var han
min, då hvilade hon hos mige

Och lystar någon veta hvem visan
diktat har, så hafver det en yngling
som var rar. I Småland hade han
hemma i Småland är han känd, för
sitt lynne och redeliga namn

Blomman i dalen

Långt uppe i Bleking en rik grefve bodde
som ej uppå sorger och motgångar trodde
En dotter han hade så fager och skön
en skapelsens prynad hon var för sitt kön

Af alla hon kallades blomman i dalen
en prynad hon var för båd stagan och
salen Och hvar hon fann spår
den ringaste nöd, hon lindrade denne
hon delade bröd

Af henne mång friare erhöllo korgen
som voro förnämo men afgick med
korgen, Hon älskade troget hon
älskade ömt, sitt hjärta hon hade hos
Rodrik gömt

Rodrik käre dueger mitt hjärta
för utan dig lider jag dödskval och
smärta jag älskar dig troget i lust
och i nöd, jag älskar dig ömt i lif och
i död

Hon glömde dock faderns hjärta det
hårda, som ej om sin dotters själsfrid
ville vårda Den hon gett sitt hjärta

[illegible] utaf bord, och därför fick
bonen förklinga ohörd

Min dotter du får ej den mäktige sade
res därför långt bort, och lef bland de
glade Men blomman i dalen en grofve
skall ha, res du därför långt bort
så blir allting bra
Farväl med dig älskade blomma i
dalen, farväl uti kriget jag vill glömma
kvalen jag hoppas att dödskulan
träffar mitt bröst ej mera på jorden
för mig finnes tröst

Så reste han bort från sin älskade
flicka, i hennes blå ögon han ej mer
fick blicka Han reste till kriget
sitt löfte han höll, han stridde

och tappert men oförkräkt föll

Min blomma vi träffas på hin sidan
grofven, o öde du grymma öfver
oss två bröt stofven Vi träffas där
åter fast jordiska bud, och blom-
man i dalen där blir du min brud

Anders visa.

Anders han var en hurtiger dräng
flitiger som en myra Stor var han
som den grofaste karl, stark var
han väl som fyra, Hunter va va
hurtig och gla Flickorna tyckte han
var så rar Lita på mig en får hon
sej Det kan jag tryggt bedåra

Anders var blyg och suckade, den som en flicka
hade, då kom han in i flickornas
ring, höjde sin röst och sade
Söta små flickor en vill jag ha
Hvilken utaf er få jag nu
ta anders ta mej anders ta mej
Skreko de alla glada

Nej tänkte anders det var för svårt
Jag kan få allihopa, den som för
råda den skall bli min, började
han att ropa, då rusade alla bomb
i en hög Högt upp i luften
hårtofvar flög hett gick det till, tro
om ni vill ryslig var bataljan

Nej sade anders tacka behof, de röra
mig så föga Då fick han se

hvar Anna satt still, med tårar
i sitt öga Ack tänkte Anders glad
i sitt sinn, du lilla Anna du
skall bli min Vill du mej ha hon
svarte ja Så går det till att fria

Albertina

Högt upp i norden där byggdes upp
ett skepp Albertina, Albertina det
var ju skeppets namn Albertina
låt så vara Albertina ingen fara
Albertina det var ju skeppets namn

Detta skepp det är alleredan färdigt
det är färdigt med svenska flaggan på
Det är färdigt låt så vara det är
färdigt ingen fara det är färdigt
med svenska flaggan på

Detta skepp det är allereden seglat, det är seglat fast vinden blåser hårt. Det är seglat låt så vara det är seglat ingen fara. Det är seglat fast vinden blåser hårt.

Detta skepp det är alleredan lastat det är lastat med timmer järn och stål. Det är lastat låt så vara, det är lastat ingen fara, det är lastat med timmer järn och stål.

Min grafsten den är alleredan grafvad den är grafvad bland böljorna de blå den är grafven låt så vara, den är grafven ingen fara den är grafven bland böljorna de blå.

Ja min grafsten den är alleredan huggen, den är huggen bland klippor och bland skär. Den är huggen låt så vara, den är huggen ingen fara den är huggen bland klippor och skär.

Min grafsten den är alleredan skrifven, den är skrifven med förgyllande latin. Den är skrifven låt så vara, den är skrifven ingen fara, den är skrifven med förgyllande latin.

Flickan hon står där på stranden ja hon fäller så mången tår på kind, Ja hon gräter låt så vara ty hon gräter ingen fara. Ja hon fäller så mången tår på kind.

Olga Johanna

Björneborgarnes March

Söner af ett folk som blött, på
Narvas hed, på Polens strand
på Leipsise slätter Lytzsens
kullar, Än har Finlands kraft
ej dödt, än kan med ovåns
blod ett fält här färgas rödt
Bort bort hvila rast och fred en
storm är lös det ljungar eld
och fältkanoners åska rullar
framåt framåt led vid led.
På tappre män se tappre fäders
andars med! Ädlaste mål oss
lyser på vår bana, skarp är vårt
stål, och blöda är vår vana, alla
alla käckt framåt, här är vår
sekelgamla frihets sköna stråt

1: Lys högt, du segersälla fana, slite
af strider sen en grånad forntids
dar, fram, fram vårt ädla härjande
standar! Än finns en flik med
Finlands gamla färger kvar
Gud bevara vårt fosterland
Bavare Gud, vårt fosterland, håll
öfver det din starkhets hand, 1: Och
var dess hägn i strid och frid
i sorgens som i glädjens tid!

m/f
Här se hvad oss mest är kärt, allt
hvad vi skatta dyrt och kärt
Ej fjärran finns en bydg, ej när som
är för oss hvad denna är

m/f
Här hafva våra fäder bott
arbetat kämpat hoppats trott

Här öfven vi vår Coning fått
med samma lif och samma lott

Gud skydde detta kära land, från
sjö till sjö, från strand till strand
Sänk öfver det din milda vård
som sommardagg på rosengård.

Du hjälpt det utur mörker opp,
liksom en blomma ur sin knopp
Så låt det och till tidens slut
uti ditt ljus få vecklas ut!

Det ljuset är ditt helga ord
en sol för himmel och för jord.
Gif att det klart här lysa må
och alldrig mer ifrån oss gå.

Olga Johannatgren

Tjärran han dröjer
Tjärran han dröjer i grönskande
dalar, borta i konungens
gyllene salar. Ack, lilla
fågelen, ack, lilla hjärtevän!
Kommer du ej snart, kommer
du ej snart?

Där månde finnas de fagraste
tärnor, älskade se ej de strålande
stjärnor! Ack, lilla fågelen,
ack, lilla hjärtevän!
Kommer du ej snart, kommer
du ej snart?

Aftonen

Välkommen, välkommen, du klara,
du stilla och ljufliga kväll! Nu
låter jag sorgerna fara, du gör mig

så trygg och så sällt. En ängel
på glänsande vingar, du svävar
från himmelen ner: du frid åt
de lefvande bringar, och svalka åt
jorden hon ger

Hvad gör det, att skymningen
breder sitt flor? Hon är tankarnas
vän. Hvad gör det, att solen går
neder? hon kommer i morgon igen

På purpurade molnet hon blänker
hon liknar den dödeligas hopp
Ty knappt hon i väster sig sänker
förren hon i öster går opp

Arets kretslopp

Härlig är den unga våren i sin
gröna högtidsdräkt Sippan

småler genom Tren, blickar upp
af solen väckt

Gräset grönskar björkens kransar
i sin skärhet lyse klart, genom
ängen bäcken dansar, sjungande
i lustig fart

Krönt med rosor hvila röda
i sin fägring sommarn står.
Höet doftar, smultron glöda
ljuft i skogen trasten slår

Hösten kommer, frukter glöda,
snart föllbordas vårens hopp
plommen, päron, äpplen röda
skakas ned från trädets topp

Regnet smattrar, stormen hvinner
vintern nalkas kall och grå
bakom trefliga gardiner, sitta
vi vid lampan då

Se det snöar, hela jorden snart
i mjällhvit mantel står; då det
lustigt är i norden bjällror
klinga, släden går

Så i ständigt kretslopp förda
årets dagar raskt förgå.
Mänskor så och mänskor
skörda sorg och glädje växla må.

Litet bo.

Litet bo jag sätta vill. Gård med
trädgårdstäppa till, liken åker
till att gräfva vill jag uppå.

landet hafva, huset utan vank
och brist fyra rum och förstukvist

Ladugården lagom stor: ätta får
och fyra kor, gris i stian, häst i
stallet, liten kvarn vid vattenfallet
och vid bryggan ned vid strand
liten båt att ro ibland

Gröna ängar, gödda fällt, allting
så ordentligt stället, harfvad
åker, raka diken, vacker utsikt
utåt viken och så långt man
skönja kan, berg och holmar
om hvarann.

Adams visa

Drick så skall du få veta min
bror hur Adam vår fader den

konsten oss lärde, till att rätt
älska vår vördasta mor, det är en
historia af värde. Du vet väl något
hvad fordom har hänt, fast det
i skriften ej anteknat blifvet
men den historien har Adam
själf skrifvet, den finnes hos
Backus uppå pergamet

Adam spatserade kring eden en
dag, för att sin skönhet och
härlighet få röna, och märkte
bland annat som väste till behag
där vindrufvorna stoda så sköna
Hvilka i skockar han drog till
en park just där som kidrom
han börjar att rinna, Men hur
han prässa, så fick han förnim

att där blef en arak så gufliz och
stark
Tidt utmed floden liksom ett nät
Socker där väcer i flera millioner
Just där som floden begynte
sitt näs, var en skog af bara
sitroner Adam han var ej så
dum som du tror Just när
han kände sin törstige anda
lät han allt samman i floden
sig blanda, och där blef en
punschbål så ryliger stor

Adam som ej hade glas eller
krus, börjar af dyrbara snäckor
att dricka, Huru han ragda
sen han fick sej rus så fäll
han på Eva framstupa Eva

som vill, vet ej hvad hon vill
hon fattade Gubben om lifvet
kantänka. Och huru de skrufva
och huru de gänka, så lärde de
älska, och så gick det till

Eva som kände en innerlig fröjd
liksom en unger och nygifter
flicka hon var ej med första
försöket fornöjd. Hon lockade
sin gubbe till att dricka, Adam
som gärna vill lyda sin vän
drack så han tumla på vanliga
viset så att när de drefvos
utur paradiset fanns knappast
i floden en droppe igen.

Ogo Johanna

Knallen.

Uti ett kök kom en knalle in
där kräftor lågo på bordet
Han sa va ede för ena svin, då
pinan ändtligen tog ordet Ja
först som kokta, så blir de röda
för herrskap är dett en läcker
föda, det kan du tro:

Då tänkte knallen uti sin skål
hur skall jag nu bete mig
Han sa nu högt, o, nu kan
hon väl en sådan tingest nu ge
mig Ja sa pigan men du skall
sticka på ögonblicket i
byrefickan så att ej frun

Han blef så glad öfver skatten
sin. Det kan var mänska
begripa, men se nu på hvilken
sursöt min. Då kräftan börjar
att nipa, han körde handen i
byxesäcken, försökte så att
krafsa väckden, min intet hjälp

Ty mitt på fickan där var ett
hål, han nep och nep alltmera
Men knallen gjorde sig hård
som stål, han sökte sig jämt
klarera, han var så kostelig
till att skåda i sitt försök
till att föråda för husets fru

Men herre Jesus hvad kan
de va som tumlar om i min

lomma, som just i skinnet nu
börjar dra. Stänk om frun
skulle komma Jag mervar
hin sitter maskinen, hur
de kan äta de hundans svinen
Jag ej förstår

Slutskrefver af

Olga Johanna

Egren

den 2/1 1906

Onnekäs

Teatersång 1889

Ja ä kommen hit till väla, för att spela handklafver, för att fröjda kropp och själa Och sorgen trifs hos mig ej mer Om en sång i velen höra, får ingen af er sångarn störa Musik så svår ni höra får, på klaveret (Som tjomfade

En fästmö hade jag så fager hon ville bums mig korgen ge, då hon klafveret fram jag tager Af fästmör kan jag få tre Musiken henne strax bedårar men hon fäller bittra tårar En kyss hon får, vår kärlek står, på klaveret

En gång i sommar gick mej illa, jag blef full och hitta ej Mitt hem det låg intill en villa, där några töser, ropte mej

1890

Hur jag kom hem det vete katten men jag spela hela natten till munter dans ej mera fans på klaveret.

På en bal i sommar hände, där ställdes till ett städad bråk, och en af kamparna sig vände, Mot mig med högt upplyftat påk Och genast drog jag uppå basa, och till marka föll karbasa Jag räddad ble, men mörskt jag klef på klaveret (Som tjomfade

Teater sång

Jeppe Jeppsson hvarför linkar du så, Jo jag har så ondt på min tå, Därför linkar jag så

Jeppe Jeppsson skall till doktern vi gå Ja, när jag blir bra på min tå, skall till doktern vi gå

Jeppe Jeppsson skall till prästen vi gå
Ja när jag blir bra på min tå, Skall
till prästen vi gå

Jeppe Jäppsson skall vi ha några små
Ja när jag blir bra på min tå
Skall vi ha många små

Olga Johanna

Olga Johanna

Niagara.

Jag satt en kväll vid Niagaras bädd
den söte ungen var så klyg så rädd
Hvarför det vet jag ej jag lofva klara
för henne förelåsa Niagara

Jag läste så den sköna flickans skall
och kallsvett droppande från pannans
svall, Och tårar föllo ner på blänhvit
lakan men täcket drog hon ända upp
till hakan
Förslutet jag uppå den sköna såg
där hon så darrande och upprörd låg
Och sidentäckets tätta dallring röjde
Att barmens vågor sig oroligt
höjde.

Till min beräkning denna åtgärd
stred, jag tålde inte se hur
flickan led. Säg skall jag sluta
ljufva hulda klara, nu vill jag
höra slut på nyagara

Hon blef ej röd hon slöt sin runda
arm, omkring sin hals och slöt mig till
sin barm, Mitt lif det sväfvade i okänd
fara, jag stod på branten utaf niagara

O, akta dig hon hviskade så ömt
i niagara rusar blodet vildt
Så rödt så varmt så häftigt våldens
lågor, du lätt kan drunkna i dess
mörka vågor

Så häftigt lampan plötsligt
slocknade, jag bara känna fick
men intet se jag dök i mörkret
trotsande all fara fick hufvudet
först plums i Niagara

Olga

Grefve Sparre

Sorgeliga saker hända, än i dessa
där minsan Sorgeligast var doch
denna, om Elvira Madigam

När hon dansade på lina, likt en
liten lärka glad! Bifallsorden hördes
ljuda, ifrån långa bänkars rad

Wacker var hon som en ängel, ögon blå
och kind så röd. Smärt om lifvet som
en strängel, men hon fick en grymmer
död

Inkom löjtnant grefve Sparre ung
och vacker utaf börd, ögat glänste
hjärtat darra ty hans kärleksbön blef
hörd

Grefve Sparre han blef gifter, barn och

maka hade han. Men ifrån dem nu han reste, med Elvira Madigam

De till Danmark styrde färden, där tog deras resa slut Tylång uti vida världen, tänkte de att slå sig ut

Snart tog slut med deras pengar engenting att lefva af För att ungå stränga lagar sänkte de sin ro i graf

Grefve Sparre tog pistolen, fattade mod och sikte tog. Skottet träffade Elviras hjärta, knapp hon andades förrn hon dog

Tör i alla unga glada, i som icke sällan rör. Att i ej i blod må bada förr en gång i skolen dö

Olga Johanna

Kärleks visa

Jag blicka in på en kyrkogård där stod en graf med en minnesvård Och invid grafven en flicka står en blomsterkrans pryder hennes hår

Hon ser på grafven med tårfull blick, en suck utur hennes hjärta gick. På grafven synes hon digna ner, och tyst en bön hon till himlen ber

Belyst af stjärnornas ljufva dans din graf jag pryder med denna krans. Den har jag burit i mitt hår, till minne af våra barndomsår

Alfred, Alfred som for
från mig, ack låt mig då låt
mig följa dig, Ty här finns vist
ingen glädje mer, men snart ack
snart jag dig återser

En västan vind som mitt sällskap
är, som säkert vet hvem jag
håller kär. För sista sucken
uti din famn, o säg vi
råkas i himlens land.
Slutskrefven af

Olga Johanna
Ågren

Onnecköp
Ved Lundfors
Sånzarod

Herr
Axel Johnsson
Löddeköpinge
Hjeflinge

35
12
5
5
6

Herr
Julius Persson
Bärseback
Hjeflinge

Herr
Carl Alfred Carlsson
Wallåkra

Herr
Carl Vilh Pettersson

Herr
Ivar Schön Herslöf
Wadensjö 190

Onnecköp 1908

